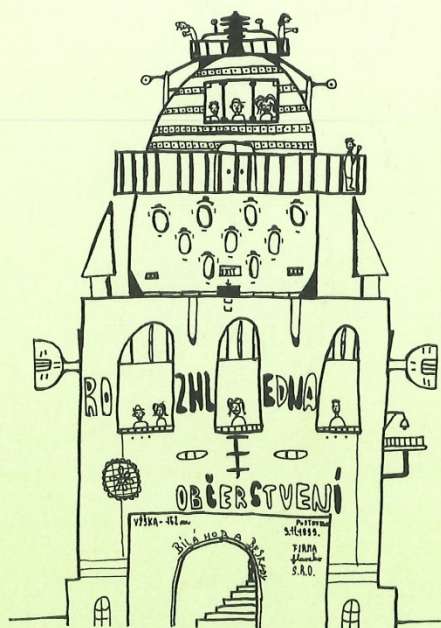

Babíčko, dědečku, vyprávějte

Almanach dětských prací

Městská knihovna Kopřivnice
1999

Babičko, dědečku, vyprávějte, jak se žilo ve staré Kopřivnici

Jednoho sychravého odpoledne jsme si s babičkou sedly a povídaly si o staré Kopřivnici. Babička jako malá holka bydlela s rodiči v Katolickém domě, ve kterém žila do svých deseti let. Po příchodu německých vojáků se museli vystěhovat.

U hlavní cesty na Štrambersk, vedle Katolického domu, bylo holičství a řeznictví. U křižovatky vedle ZŠ Náměstí stála vysoká lípa, pod kterou se krčil dřevěný stánek, kde se prodávaly bonbóny. Za dvacet haléřů jich byl plný kornout. V duchu jsem si přála, aby to takhle bylo dodnes. A představte si, za jednu korunu dostala babička v pekařství pět rohlíků. To byly časy! Každé ráno chodila babička pro mléko do konvičky. Potom už zase spěchala do obecní školy vedle dnešní fary, kterou navštěvovala od 1. do 5. třídy. Od 6. třídy ji čekala měšťanka, dnešní škola na náměstí. Pro kluky byla ale určena škola, kde dnes sídlí ZUŠ.

Velkou událostí staré Kopřivnice byla pouť. Babička i její bratr dostali každý dvě koruny, které obvykle utratili za kolotoč a turecký med. Stánky byly od školy na náměstí až po hasičárnu. Nesměly v nich chybět kvašáky, které se prodávaly přímo ze sudu, turecký med a hroznové víno. Kolotoče přijížděly každý rok dva, řetízkový a koníčkový.

V místě, kde stojí dnešní ZŠ Alšova, byl rybník a tam se v zimě chodilo bruslit. Tehdejší brusle ale nevypadaly jako ty dnešní. Na boty se připevnila železka pomocí klíčku a už se bruslilo. V létě se pak na rybníku koupaly husy.

A víte, kde se babička seznámila s dědou? Na letišti! Představte si, že v Kopřivnici bylo letiště. V místě dnešní průmyslové školy bylo plachtařské letiště. Babička i děda několik let létali s větroni. Babičce láska k výškám zůstala dodnes. I když je jí 71 let, v létě pomáhala při opravě komína na svém rodinném domku a libovala si, jaký je ze střechy překrásný výhled.

Toho odpoledne si babička zavzpomínala na své mládí a já jsem se dozvěděla hodně zajímavých věcí, které rozhodně stojí za to, abych si je pořádně zapamatovala.

/Kuběnová Eliška, 15 let, ZŠ E. Zátopka/

Jak to bylo

Jednoho dne jsem se vydala ke své 91 leté prababičce a ta mi začala vyprávět, jak to bylo za jejího dětství:

„Když začala 1. světová válka, bylo mi kolem šesti let. Tehdy císař vydal nějakou vyhlášku a já se šla na ni se sousedovic dcerkou podívat do města. Jakmile jsme si ji přečetly, zeptala jsem se té dívčiny: „Co je to válka?“ A ona mi válku popsala takto: „No, víš, válka je, když z oblohy lítají takové koule a zabíjejí lidi!“ Teď již vím, co myslela.“

„Po konci 1. světové války byla všude bída, na vše byly fronty a stejně jsi nikdy nic nedostala, proto všichni vydělávali, jak mohli“, pokračovala prababička se svým vyprávěním. V té době jezdili Ostraváci hlavně do Pustějova a s nimi se jednou vydala na cestu i moje babička. To se ví, že se bála. Když z Pustějova odjížděla, vezla si s sebou kopu vajec a proto nastoupila do posledního vagónu vlaku tak, aby ji nebylo vidět. Jenže kontrola tam stejně přišla. Moje babička měla ale štěstí. Kontrola se k nim blížila, ale najednou se zarazila. Babička měla totiž mezi nimi známého - starou školní lásku a ten, jak uviděl babičku strachy rozklepanou, s velkýma očima, tiše a klidně oznámil ostatním: „Jdem dál, tady jsem to kontroloval hned ráno.“ Zamával nenápadně na tu „vystrašenou paní“ a odešel.

„No a teď už víš, jak to tenkrát vlastně bylo. Ale nemysli si, že se lidé báli jen Němců, později Rusů nebo samotného císaře. Oni se báli i jiných věcí, např. takových bažin, malých, ale bažin. Proto ti řeknu ještě něco o bludičkách.“

„To bylo tak. Když ještě nebyl v Kopřivnici ani jeden panelák, bylo všude plno močálů a močálků, lesů a lesíků, každý večer jsme si tedy vyprávěli příhody, co, kde, jak a komu se stalo. No a můj děda se jednou přiznal, že je strašný „posera“. Vykládal nám o bludičkách a nočních stvůrách, které strašily každou noc lidi. Jednou k nim přišla na návštěvu přítelkyně z vedlejší vesnice, a když se schylovalo k večeru, poprosila ho, aby ji doprovodil kolem močálku, takové malé bažinky, domů. A děda svolil. Cesta jim ubíhala rychle, a proto se brzy rozloučili. Přítelkyně šla spát a děda se vydal na zpáteční cestu. Šel, až došel k močálu. A najednou se zarazil, nad močálem lítala malá světélka a lákala ho přijít blíž. Jenomže děda tohle znal, věděl, že když podlehe, už se domů nevrátí. A proto se vydal na bezhlavý úprk. Utíkal, co mu nohy stačily a bludičky za ním. Cestou narazil na zchátralý dům s plotem, popadl plot a držel se, seč mu síly stačily a nepustil. Zavřel oči a slyšel stále blíž hlasy bludiček, slyšel, jak jej lákají a svádí, ale děda se nedal.“

„Ráno se probudil vedle plotu a domů přišel až k poledni. Nikdy tuto příhodu nikomu neřekl. Když se ho zeptali, kdepak dědoušek celou noc byl, mlčel. Řekl ji až teď, nám. Víš, já už vím, že to nebyly bludičky, ale děda to tenkrát nevěděl, a kdyby jo, stejně by nám nevěřil.“ skončila své vyprávění prababička.“

Už je to jen minulost

Každým dnem je vzduch studenější. Opadané listí na chodnících září nádechem přírodních barev - nažloutlých, nazelenalých i červených. Jakoby spadly malíři z palety. Ulicemi profukuje vítr a hraje si na honěnou s okolním světem. Vedle mne pomalu kráčí děda s babičkou. O něčem se baví.

„Babi!“ - Vyrušila jsem je z hovoru.

„Copak!“ - Řekla babička.

„Že je ten kulturní dům pěkný!“

„To tedy je! Když si vzpomenu, že tu byla nevzhledná ulice s několika malými obchůdky to už snad není ani pravda.“

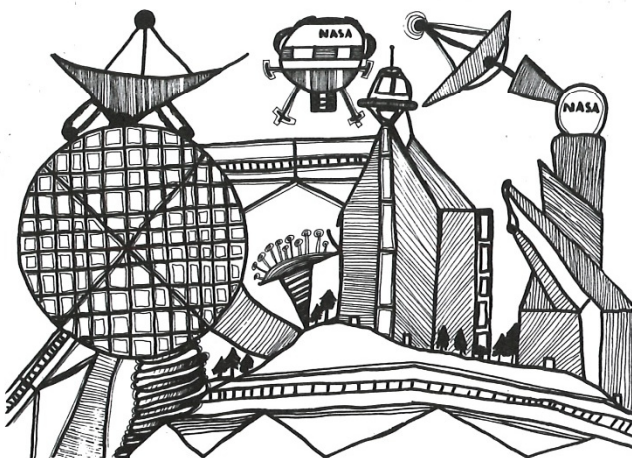
„Pamatuješ, Drahuš!“ - Ožil děda „a tady přece stával Závodní hotel. A později hostinec Ponorka. Čepovali tam 12° Plzeň a 10° Nošovice.“

„No jo, dědku, na co jiného bys ty mohl myslet“ - odpověděla poněkud nakvašeně babička.

Posadili jsme se na chvíli na lavičku a dívali se kolem sebe. Docela pěkné město je ta naše Kopřivnice, říkám si v duchu. Ale asi opravdu vypadala úplně jinak... Tatínek mi jednou vyprávěl, že když byl malý, hrál si se svými kamarády pod Bílou horou, tam, kde dnes stojí garáže. Tenkrát totiž na jejich místě byla skládka všeho možného, od papíru až po kov. To byl ráj pro kluky! Kolik „pokladů“ se tam dalo najít! Hráli si na indiány, stavěli bunkry...

Když jsme se pokochali pohledem na město, vstali jsme z lavičky a vraceli se domů. Blížila se noc a já stále nemohla usnout. Děda s babičkou mi totiž slíbili, že si zítra spolu prohlédneme album s fotografiemi staré Kopřivnice.

/ Tereza Cyrusová, 13 let,
ZŠ E. Zátoka/

/Stanislav Kupčík, 13 let, ZŠ E. Zátoka/

O ztracené holčičce

Na palouku u lesíčka
stojí malá postavička.
Pláče, křičí!: „Kde to jsem
a jak dostanu se z lesa ven!“

Vtom se skřítek objevil
a svou prosbu vyslovil:
„Pomůžu ti, holčičko,
když daruješ mi jablíčko.“

V mošničce byl pytlíček
a v něm plno jablíček.
Jedno dívka vytáhla
a skřítkovi je podala.

Skřítek dívce poděkoval,
kouzelný proutek ji daroval.
2x proutkem zamávej
a bude ti holka hej!

Dívka proutkem zamávala,
cesta se ji ukázala.
Domů po ni utíkala,
maminka ji přivítala.

Za tu krásnou básničku,
požaduji jedničku!

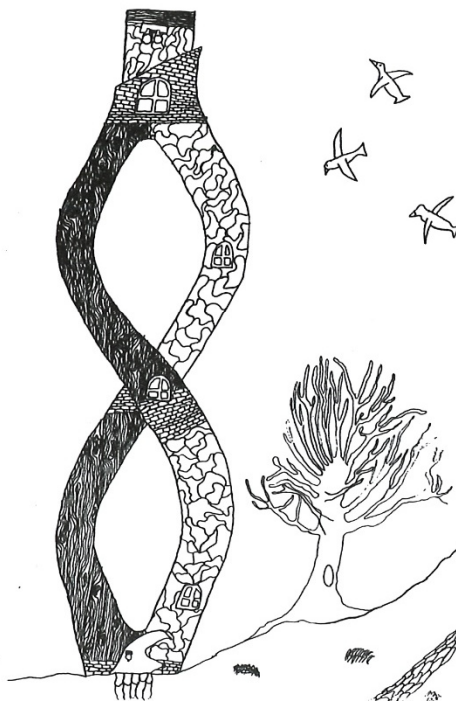
/Lukáš Burýšek, 11 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Strašák

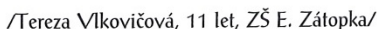
Stojí jeden strašák v poli,
drží se na jedné holi.
Pláče, pláče chudák malý,
že ho děti potrhaly.
Na klobouku samé díry,
babička mu šije jiný.

Klobouk už je hotový,
zelený a růžový.
Strašák už je celý šťastný,
že má klobouk velmi krásný.
Zajíce on vyplaší,
děti krásou potěší.

/Veronika Hanzelková a Jana Bajerová,
11 let, ZŠ E. Zátopka/

/Jan Wozniak, 12 let, ZŠ E. Zátopka/

/Eva Kladivová, 6.B., ZŠ Dr. M. Horákové/

Křeček

Já mám doma křečka,
je tlustý jak bečka.

Má tak pěkný nosíček,
jako malý knoflíček.

Klec má bílou, domek šedý,
za skříň chodí na výzvědy.

Celý je tak heboučký,
jako polštář měkkoučký.

Velmi rád se také koupe,
plave, jako by měl ploutve.

Přes den spí a v noci skáče,
vstává jako ranní ptáče.

Někdy se unaví tak,
že do klubíčka se ke mně schoulí
a jen očkama pak koulí,
je to malý darebák.

Když se na mě všichni zlobí,
on je můj přítel do nepohody.

Má nás prostě všechny rád,
je náš malý kamarád.

/Kateřina Boháčová, 12 let, ZŠ E. Zátopka/

Poslední slova

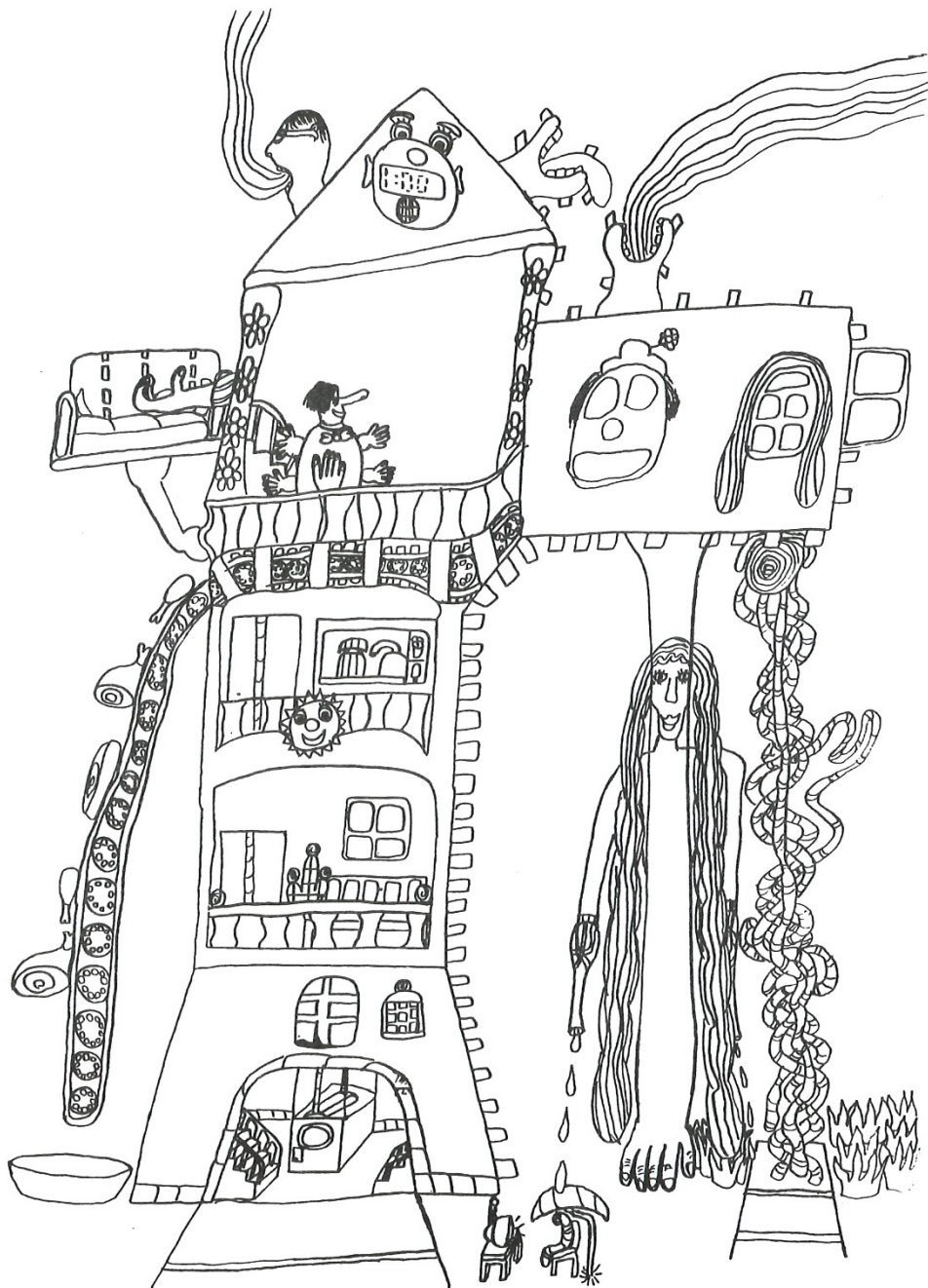
Za všechno děkuji Ti,
za tajná slova,
která jsi mi říkal,
za kapičky slz,
které jsem ronila
jen kvůli Tobě
a také za Tvé polibky.

Díky za Tvé krásné oči,
které mě pořád pozorovaly.
Máš oči jako dvě studánky
a rty jako růže.
Můj milý, nikdo Ti
v lásce nepomůže,
musíš se sám
naučit milovat.

Milovat je jako říct:
„Mám Tě ráda. Tak
proč Tě musím mít
jen za svého kamaráda?“

Jen Tebe mám teď
v srdci mém
a stále na Tebe myslím.

/Markéta Puhrová, 13 let, ZŠ Alšova/

/Milan Lanžhotský, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

Prosba

Samota mě trápí,
srdce pláče - krvácí mi.
Raněné je
Plné bolestí, hrůzy z toho,
že milovaná osoba
opustí mě.

Nikdo mi ji nenavrátí.
Odejde a
v dálce se ztratí.

Srdce bolí,
slzy na zem padají.
Za osobou milovanou
spát mi nedají.

Zlomil mi srdce,
teď je v dlani.
Ta rána, která
ukrutně pálí.

Nikdy jsme se nestřetli
a nestřetnem se víc.
A já musím žít a
myslet na to,
jak šťastní jsme
mohli být.

Celé noci nespím, jen
toho se obávám, když
mě jednou opustí,
sbohem všechna sláva.
A já zůstanu sama.

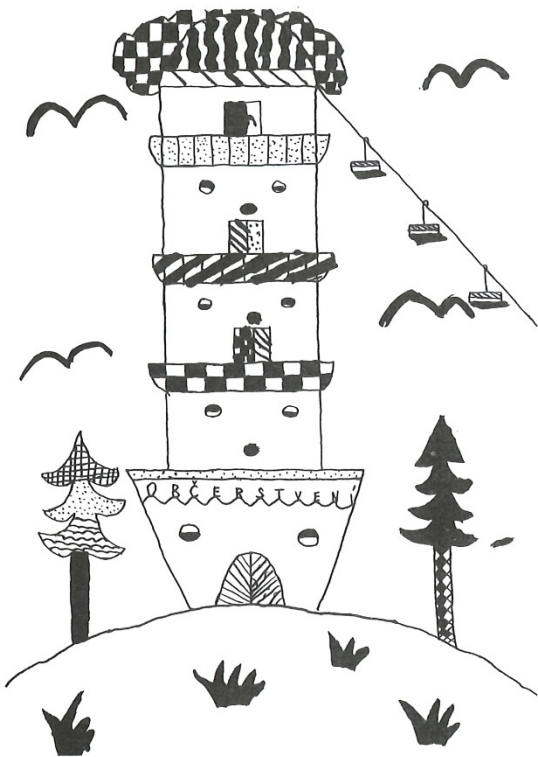
Ach, osude!
Ty mocný pane.
Neber mi ho, neber!
Vždyť dobře víš i sám,
že jen jeho ráda mám.

A co mi potom na tom
světě zůstane?
Vzpomínky
a srdce raněné.

Neber mi ho, neber
a prosím, vyslyš mou
prosbu!

Děkuji.

/Iveta Lanáková, 14 let, ZŠ Alšova/

/Pavlaína Rybová, 9 let, ZŠ 17. listopadu/

Král mého srdce

Možná jednou přijde
ten čas.

Dveře se otevřou a budeš
v nich stát s náručí
plnou nádherných slov.

Ta chvíle nás oba čeká.
Tobě patří můj dík.

Ty ve dveřích budeš stát
a v rukách květy mít.

A já budu vědět, že za kyticí růží,
skrývá se úsměv a tato slova:
„Moje srdce jen po tobě touží,
lásko má.“

/Iveta Lanáková, 14 let, ZŠ Alšova/

Dík? To jsou jen nesmysly,
řekneš si.
Ale to je dík za to, že jsi!

Daleko je možná blízko,
nikdo neví.....
Ale moje srdce to risklo.

Hodně věcí dělí nás,
ale hlavně ten neúprosný čas.
A tak se jednou střetneme
a všechno si řekneme.

/Katka Nedjalková, 9 let, ZUŠ Z. Buriana/

Jaká budu, až budu stará

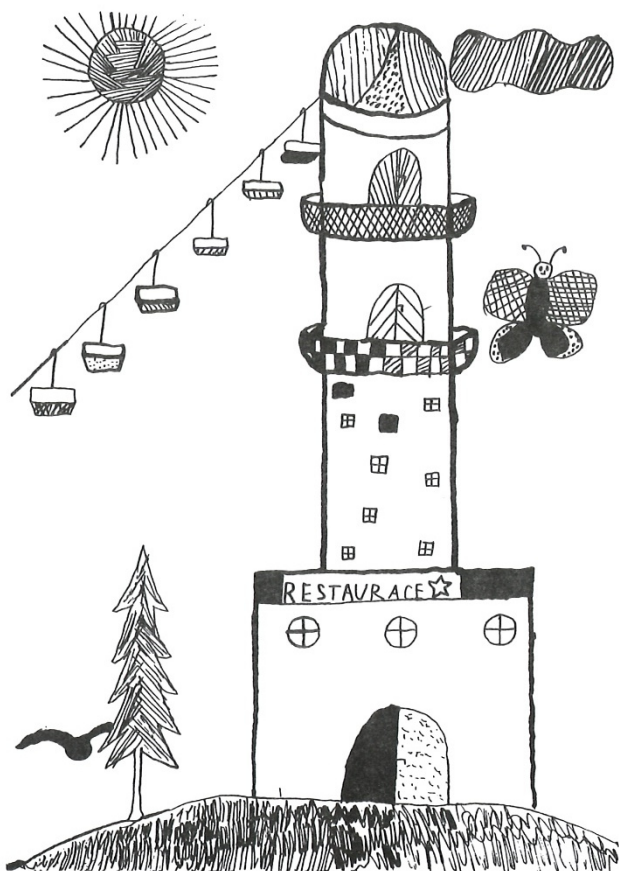
Je to velice těžká otázka, ale já bych chtěla být jako můj dědeček. Dědovi je 80 let. Ale i přesto je stále čilý a zdravý. Bez dědy by to bylo těžké, protože on nám přináší a skladuje dřevo na topení, opravuje a vyrábí různé věci. Když potřebujeme něco přestěhovat nebo přenést, hned má nápad, jak si to usnadnit.

Většina lidí si myslí, že starší lidé nás jenom otravují, ale není to pravda. Vždyť oni nám chtějí pomoci, ale jiní si myslí, že chtějí poučovat. Vždyť právě oni nám pomáhají svými vědomostmi a zkušenostmi, které se jim přes život nahromadily.

A právě tím nám děda pomáhá. Ale i já jsem někdy proti, když nám chce ze své dobré vůle pomáhat. Někdy o jeho rady nestojím a říkám si, že bych si mohla pomoci sama a že ten jeho nápad je špatný a já mám lepší. Záhy však pochopím, že ten jeho nápad je lepší a snadnější než ten můj. Právě od dědy se učím vážit si darovaných věcí, trochu přemýšlet nad otázkami a nedělat zbytečné chyby.

Děda se ve svém věku stará o slepice, budí nás ráno do školy a když potřebujeme, ochotně pomůže. Když nějakou věc potřebujeme a on ji má, tak nám ji bez zaváhání dá. Chtěla bych mít jeho ZLATÉ SRDCE, protože tolik hodných lidí na světě není moc.

/Jarmila Bartošová, 12 let,
ZŠ Alšova/

/Kristýna Dlabková, 10 let, ZŠ 17. listopadu/

Jaká budu, až budu stará

„U okna staršího, obrovského domu, v ušáku, který určitě pochází ze starožitnictví, seděla dáma úctyhodného věku a upřeně hleděla ven. Měla jsem ji před očima tak jasně, jako bych byla v tom domě s ní, ale ona mě neviděla a ani netušila, že tam stojím.

Ta dáma byla menší postavy a už navenek vypadala sympaticky. Své šedivé vlasy měla stažené do volného ale přesto malého drdůlku. Její vrásčitá tvář vypadala smutně. Zelené oči se dívaly přes skla brýlí upřímně, ale cítila jsem, že dokážou být i podezřívavé a nedůvěřivé. Nos měla malý a mírně zvednutý jako malý deštníček. Nevím, ale na jejich rtech bylo patrné, že už toho hodně odmluvily. Celkově její obličej tvořil celek, který dohromady ladil, ale šedivé vlasy, které jej rámovaly, a brýle jí přidávaly na stáří. Její oblečení vypovídalo o dobrém vkusu. Byla oděna do halenky a kalhot v barvách země. Ovšem všimla jsem si jejich rukou. Byly poměrně malé, s nekonečným počtem vrásek. Prsty, které měla zapletené volně do sebe, byly poskvrněné od barvy.

I když jsem ji viděla poprvé, cítila jsem, že ji znám jako sebe. Život ji poučil. Byla úspěšná, ale proto, aby vybudovala svou kariéru, musela pořádně pracovat. Už odmala byla hravá a ve škole vynikala jako jedna z nejlepších žaček. Po studiích nastoupila do práce. Protože nebyla přesně podle jejich představ, našla si později práci, která ji už lépe vyhovovala. Mimo to se po celý život věnovala a věnuje malířství. Malování ji velmi uklidňuje, protože do svých obrazů a obrázků dává vždy kus své duše. Na této dámě je i na pohled vidět, že je k lidem velmi laskavá a obzvláště k dětem. Miluje děti, a také proto má sama tři. Ty už ale dávno vyrostly a mají své vlastní. Dáma, kterou jsem měla před očima, je čestná, hodná, přátelská a, ale taky občas protivná a nepřející a sobecká. Ale snaží se své negativní vlastnosti tlumit, jak to jen jde. Ne vždy se jí to podaří. Celkově vypadá tato žena velmi spokojeně a sálá z ní pohoda a vnitřní vyrovnanost.

Najednou se však rozletěly dveře za mnou a dovnitř se smíchem vběhlo hejno malých dětí, jejich vnoučat, které se honem zdraví se svou babičkou, která má pro ně vždy něco dobrého.

A potom se probouzím,“ vyprávím své kamarádce příběh, který se mi zdál.

„Vždyť jsem přece nespala!!!“

„To vypadá, že jsi navštívila svou budoucnost.....“ konstatuje kamarádka a mně dochází, že mám zase o čem přemýšlet.....

/Veronika Kuběnová, 14 let, ZŠ E. Zátopka/

Jaká budu, až budu stará

Jaká budu, až budu stará? To je otázka! Jak ráda bych měla teď stroj času, abych se mohla podívat do budoucnosti. Mohla bych předejít smutnému a opuštěnému stáří.

Ale uhodnout, jaká budu? Já, která nemám tušení, ani na jakou střední školu půjdu? No, to nechtějte vědět! Ale co když ani stará nebudu? Kdo ví, co vědci ještě do té doby vymyslí? Třeba vynaleznou nějaké pilulky proti stárnutí, proti smrti. To by pak ale výše zmiňovaná otázka byla zbytečná.

Nekladu si žádné vysoké cíle, jako třeba být herečkou, modelkou či zpěvačkou. Ať už budu čímkoliv, chtěla bych mít děti, které mě ve stáří (pokud stará budu) nikam neodloží jako zbytečnou osobu. Stejně jako to neudělám já svým rodičům a stejně jako by to neměly udělat děti mých dětí svým rodičům. Také bych nechtěla zemřít v mladém věku, třeba prostřednictvím nějaké nehody.

Bylo by skvělé, kdybych mohla svůj život dožít se svými vnoučaty, dětmi, krásnými vzpomínkami. Nechci být bezmocná, nemocná, neschopná pohybu. Aby mě museli všichni obkakat. Chci mít zkrátka takové stáří, jaké by ho chtěl mít snad každý člověk na světě.

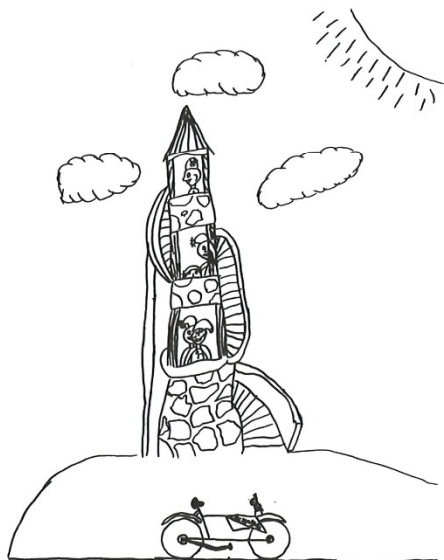
Ale proč to všechno vlastně píšu?! Přát si můžu cokoli, ale osud si to stejně zařídí tak, jak bude chtít sám. I když - není to až taková pravda. Mnoho toho ovlivním sama. Jenom chtít...

/Alena Pavelková, 12 let, ZŠ Alšova/

Jaká budu, až budu stará

Jaká budu, až budu stará? Nevím. Vím však, jaká bych chtěla být. Přála bych si strávit celé své stáří v blízkosti člověka, který mě má rád a kterému na mně záleží. Jenže tohle by mi asi nestačilo.

Své stáří prožiji s tím, koho miluji a kdo miluje mne. Denně půjdeme do parku s naším afgánským chrtem a jeho štěňaty. Na oběd si zajdeme do vybrané restaurace a v létě pojedeme k moři, vedle něhož vystupují ze země mohutná horstva. Můžeme si to dovolit! Jistě. Celý život jsme dřeli jen na děti a bezstarostné stáří. Já od rána do večera hrála v divadlech, točila filmy a můj milovaný

/Mirek Masný, 10 let, ZŠ M. Horákové/

chodil dopoledne do práce a odpoledne se věnoval našim potomkům. Krásné to chvíle! Na dovolené se držíme za ruce a myslíme na to, co bylo, je a bude. Procházíme se po liduprázdných plážích za svitu zapadajícího slunce a pozorujeme tyčící se horské velikány za mořem. Nemluvíme, jdeme tiše, bez jediného slova si dokážeme říci úplně vše.

Do postele ulehne tehdy, až nás sklátí únava a my již nebudeme schopni jediného kroku. Poté usneme sladkým spánkem starých lidí. Co víc si můžeme přát? Nádherná (ale nespíitelná) iluze.

Jaká tedy vlastně budu, až budu stará? Snad šťastná! Nerada bych se ale dožila „opravdového“ stáří, kdy neřeknu vůbec nic, protože mi má nemoc nedovolí ani pohnout ústy, to raději zemřu „mladá“. Ale kde je ta hranice mládí se stářím? Netuším. Snad je jen jakousi pomyslnou šňůrou, táhnoucí se s vámi již od dětství. Já nechci být stará nikdy. Člověk je tak stár, jak se cítí. Jenže stáří přijde tiše a nečekaně. A vy si najednou začnete uvědomovat, že nevíte víc, nežli víte. Zapomněli jste data narozenin svých přátel a sotva vyjdete to, co jste „kdysi“ s nadbytkem dechu vyběhli.

Já taková také budu. Se všemi těmi potížemi a přece bez nich. Všechny důležité informace si totiž sepiš do bloků, hned vedle dat narozenin mých přátel. A co s dechem? Prostě vyjedu nahoru výtahem.

Budu tedy „obyčejná“ stařenka, na kterou si ukazují malé děti prstem a volají: „Jé, další stará babka jde!“ Já se na ně dívám s nadhledem, jsem klidná, nad věcí. Víc už se mi nemůže stát. Smrti se nebojím. A manžel? (Už dlouhou dobu vdova, pánové!) Každý týden mu dávám na hrob čerstvé květiny a říkám si, při pomyslení na ta malá hloupá děcka, směřící se na ulici starým lidem: „Jen počkejte, taky taková jednou budete!“ a říkám si u hrobu nebožtíka: „Jen počkej, však se mě taky dočkáš!“

Tak taková tedy budu?! Možná.

/Eva Majerová, 13 let, ZŠ Alšova/

Jaká budu, až budu stará

Až na to budu mít léta, bude ze mně stará, hodná babička. Budu plést svým vnoučatům svetříčky a péct buchty. Chtěla bych mít chaloupku u lesa, s malými okénky, dřevěnou lavicí a srdíčkovými okenicemi. Pořídím si tam malého huňatého pejska, asi mu dám jméno Punťa. Děti ke mně budou jezdit na prázdniny, půjdou se mnou do lesa na houby, byliny a budou krmit slepice. Večer děti ulehnu na pec a já jim přečtu pohádku. Potom půjdu sama spát. Chtěla bych jako stará hodná pohádková babička dát všem dětem na Zemi, co si jen budou přát.

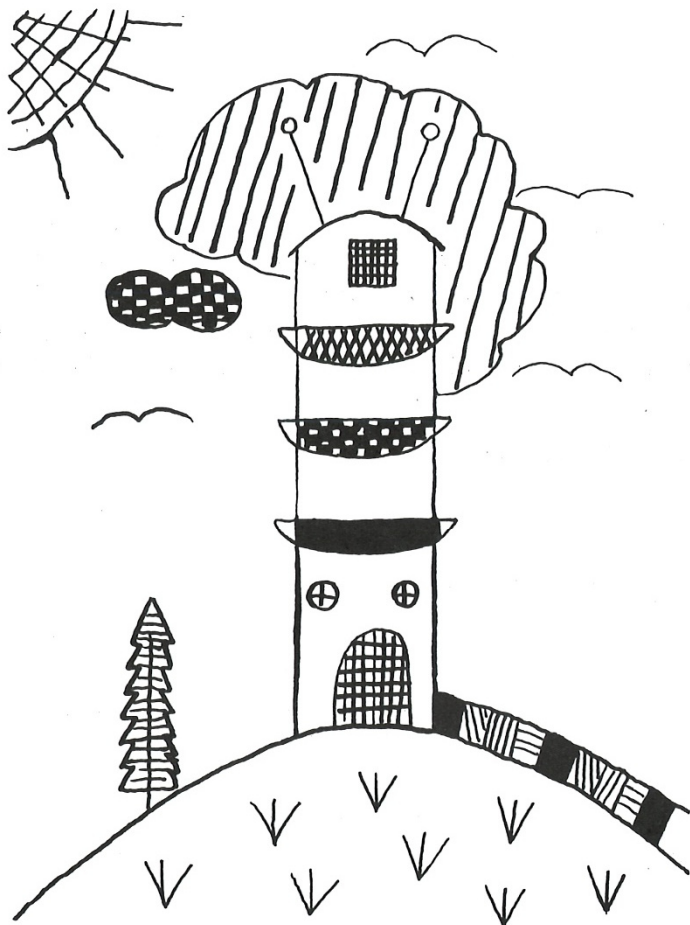
/Kateřina Boháčová, 12 let, ZŠ E. Zátopka/

Až budu stará, tak budu...

...každý večer sedět v houpacím proutěném křesle, přikrytá dekou a na svých starých kolenech budu hladit svou kočku, která při každém mém pohazení bude hlasitě vrnět. Na příručním stolku bude stát horké holandské kakao a všude kolem mě bude plno vzpomínek z cestování i normálního života: Křišťálová váza z Karlových Varů, usušená květina z první schůzky, snubní prsten a plno fotografií a já budu v tom pokoji úplně sama.

Tak to se nesmí stát! Bude ze mě energická pavlačová drbna s neposlušným jezevčíkem. Stále mě budou obveselovat vnoučata a s ostatními babkama budeme drbat o každé blbině a prožívat druhou pubertu.

/Kristýna Juráková, 13 let, ZŠ Alšova/

/Nikola Šustková, 9 let, ZŠ 17. listopadu/

Jaký budu, až budu starý

V 60 bych chtěl mít vnuka a v 68 chci mít protézu. Ale myslím, že v 60 budu už šedivý, no jo, tak už to v životě chodí. A taky jsem slyšel, že život začíná po 40. A po 40 bych chtěl být manažerem a vydělávat a vydělávat. Ale peníze nejsou všechno. A už se těším, jak budu sedět v houpacím křesle a mít dýmku, a co půl hodinky dřímat, a až bych si zdřímnul, tak bych dal postavit vodu a udělal bych si kafe, nebo nescafé a ještě lepší capucino. Mezi těma rokama by mě navštěvovaly vnučky a vnoučata. A jak by byly vánoční svátky, tak by mi vnoučata nastavila stromeček, no a pak by ty roky utíkaly a až bych zemřel, tak bych chtěl smrkovou rakev a to by byl konec mého života.

/Michal Dej, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

Jaký budu, až budu starý

Představa o starém a protivném člověku mě dost děsí, protože ze zkušenosti s naším sousedem se dost bojím toho, jaký budu jako starý. Náš soused je ještě celkem mladý. Ale od doby, co prodal svoje auto, nemá žádné záliby, až na jednu - celé dny sedí na balkóně, a když je velký mráz, odhrne si záclonu a civí z okna, někdy i celé hodiny. Nemám ho moc rád, protože když vyjdu ven, nevidím nikoho jiného, než souseda.

Denně slyšíme jeho řvaní po dětech, které si hrají bezstarostně na písku, nebo jezdí na kolečkových bruslích před jeho okny. Jiného takového člověka už neznám. A to je dobře. Já takové lidi nemám rád! A proto doufám, že tak jednou nedopadnu.

Představuji si sebe jako člověka s mnoha zálibami, jako např.: rybaření, houbaření a se zahrádkou, na níž porostou všechny druhy zeleniny a ovocné stromy. Budu žít s pěknou ženou v chaloupce uprostřed malé horské vesničky. Před naším baráčkem poteče nádherný průzračný potůček s velkými rybami a za ním bude menší lesík se spoustou zvíře. Budeme se živit tím, co přinese zahrádka. Chtěl bych mít hodně sousedy, se kterými chci dobře vycházet. Ale to je jen můj sen. Realita je asi taková: budeme žít v malém bytě, platit velký nájem a mnoho poplatků za elektřinu, plyn a vodu.

/Tomáš Hudec, 12 let, ZŠ M. Horákové/

Slovo na závěr

Mnoho z nás, zvláště těch mladších, si snad ani nevšimlo, že rok 1999 patří seniorům. Průměrný věk se, bohudík, zvyšuje, seniorů tedy přibývá, a tak mají děti mnohem větší možnost těšit se z přítomnosti svých prarodičů a ostatních starších příbuzných. Je to dobře, protože bez nich je každá rodina neúplná, někdo v ní citelně chybí.

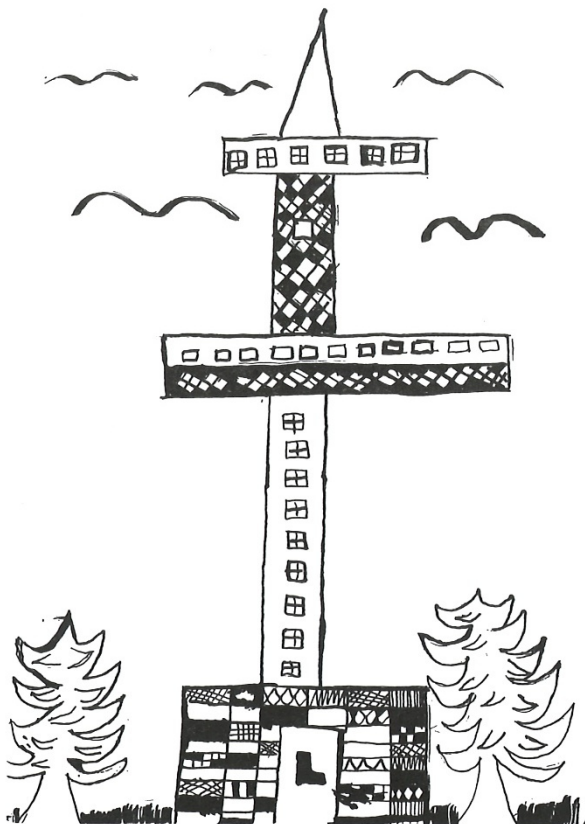
Je důležité, nenechávat své starší příbuzné v jejich samotě a udržovat s nimi normální lidský kontakt. Ten jsme chtěli podpořit, když jsme děti vyzvali, aby si od svých prarodičů nechaly vyprávět. A o čem? Například o tom, jak vypadalo naše město - Kopřivnice v dobách, kdy dědečkové a babičky byli ještě dětmi. V jejich vyprávění se spojily vzpomínky seniorů se zvědavostí mládí. Děti si při tom uvědomily, že byly doby, kdy se žilo jinak.

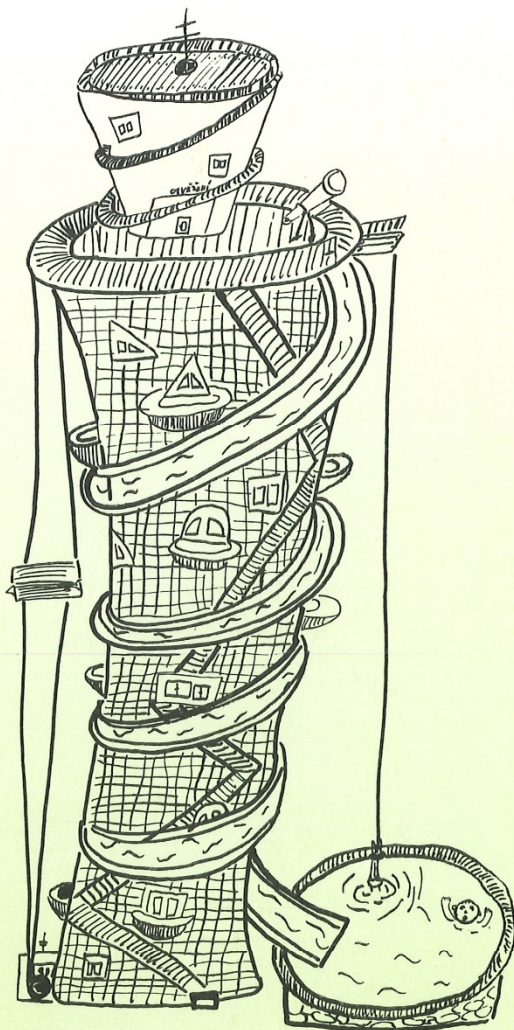
A že nastanou časy, kdy budou žít opět úplně jinak, to se odráží zase v úvahách o tom, jaké budou v dobách svého vlastního stáří. Představy jsou to docela realistické, občas okoušené romantickým snem v podobě chaloupky u lesa se zurčícím potůčkem. Hlavně se však ozývá víra v to, že každý může své stáří ovlivnit celým svým předcházejícím životem.

Prostor dostali i mladí básníci. Ti tvořili na volné téma a vypověděli nám veršem své skutečné radosti i bolesti.

Obrázky v našem almanachu - to je pestrý svět rozhleden. Tak si děti představují stavbu, ze které by chtěly shlížet na naše město a jeho krásné okolí. Myslí, že by mohly poskytnout skutečným architektům nejednu inspiraci.

*Alena Pavelková
vedoucí dětského odd.
městské knihovny*

/Alice Janečková, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

obrázek na titulní straně: Tonda Kysilka, 10 let, ZŠ Náměstí

vydala Městská knihovna Kopřivnice

Obránců míru 368, 742 21 Kopřivnice

<http://www.nettle.cz/~mk.koprivnice>